

Arrest

nr. 203 330 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 3 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.11.2012 werd ingediend door en op 13.11.2012 werd aangevuld door;

G(...), N(...) geboren te (...) op (...)

en echtgenote: G(...), S(...) geboren te (...) op (...) wettelijke vertegenwoordigers van: G(...), S(...) geboren te (...) G(...), H(...) geboren te (...), F(...) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 23 januari 2009 in België verblijven, gewaardeerd worden om hun culturele en democratische verworvenheden alsook om hun volwaardige deelname aan de Belgische maatschappij, een attest van regelmatige deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorleggen, dat de heer G(...) N(...) een attest van inburgering en een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taai RG1 voorlegt, dat de heer G(...) N(...) van zodra hij over de nodige papieren beschikt aan het werk zou kunnen gaan {zie werkbeploofte dd. 15.07.2012 van de heer E.D(...)} en dat getuigenverklaringen worden voorleggen uitgebracht door vrienden en kennissen die blijk geven van hun uiterst geslaagde integratie in België en hun positieve ingesteldheid, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 26 januari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 10 februari 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08 april 2010 werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dit bevel werd op vraag van betrokkenen verlengd tot 30 juni 2010 om de schoolgaande kinderen de kans- te geven het schooljaar te beëindigen. Op 12 september 2012 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 16 oktober 2012 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 15 dagen voor de eerste asielaanvraag en 1 maand 4 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben en dat zolang de procedure van artikel 9ter loopt, men bezwaarlijk van betrokkenen kan verwachten dat zij in afwachting van de beslissing dienaangaande naar hun herkomstland terugkeren louter om er een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet Het is inderdaad zo dat betrokkenen een tweede aanvraag 9ter indienden op 02 januari 2012, op 05 februari 2013 werd deze echter onontvankelijk bevonden, waardoor dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, waar zij scholing in hun moedertaal kunnen volgen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.”

1.2. Op 3 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing en zij zijn als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: G(...), N(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

vreemdelingen en op grond van volgende feiten .

o Krachtens artikel 7. eerste lid, 1» van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw:

Naam, voomaam: G(...), S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

en de kinderen.*

G(...), S(...) geboren op (...) te (...)

G(...), H(...) geboren op (...) te (...)

G(...), F(...) geboren op (...) te (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen' , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1» van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"De door hun raadsman op 07/11/2012 aangetekend ingediende aanvraag, aangevuld op 13/11/2012, steunde nml. op tal van sprekende getuigenissen (9), uitgebracht door de vrienden en kennissen van betrokkenen, die blijk geven van hun uiterst geslaagde integratie in ons land en hun positieve ingesteldheid. Ze worden gewaardeerd om hun culturele en democratische verworvenheden, alsook om hun volwaardige deelname aan onze maatschappij. Er werd eveneens een kopie overgemaakt van: - schoolattesten van hun kinderen S(...) (3) en H(...) (3) dd. 07/03/2012 en 23/10/2012, en F(...) (1) dd. 23/10/2012. - een attest van inburgering dd. 18/04/2011 voor verzoeker; - attest van regelmatige deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie, zowel voor verzoeker als voor verzoekster, - certificaat van Opleiding Nederlandse Tweede Taal RG 01 van verzoeker dd. 25/01/2011, - kopie van een brief van 15/07/2012 van de heer E(...) D(...) die bereid is verzoeker een arbeidsbetrekking aan te bieden onder voorwaarde dat hij over de vereiste papieren beschikt en die zijn correcte ingesteldheid heeft kunnen vaststellen t.a.v. de bij een arbeidsbetrekking nodige vereisten. Het is dan ook zo goed als zeker dat verzoeker in geval van regularisatie van zijn verblijf onmiddellijk aan de slag zal kunnen geraken. Verzoekers verwezen tevens naar een arrest van de Raad van State nr. 72.370 van 11/03/1998 waarbij toepassing gemaakt werd van het beginsel van redelijk termijn in geval van hoog geslaagde integratie geldende als uitzonderlijk omstandigheid in de zin van art. 9 al 3 van de wet van 15/12/1980. Uit de drie thans voorgelegde schoolattesten dd. 04/04/2014 blijkt dat: - zoon S(...) het eerste leerjaar van het secundair onderwijs volgt voor het schooljaar 2013-2014, - dat zoon H(...) onderwijs volgt in de Nederlandse taal sedert 28/09/2010 en het derde leerjaar lager onderwijs volgt tijdens het schooljaar 2013-2014, - terwijl zoon F(...) onderwijs volgde in de Nederlandse taal sedert 01/09/2012 en het leerjaar 6 KM volgt tijdens het schooljaar 2013-2014. 3 De betwiste beslissing berust op de volgende motivatie: Verzoekers vestigden reeds de aandacht op het feit dat, toen zij in 2009 in België zijn toegekomen, hun beide oudste kinderen amper 7 en 5 jaar oud waren waarvan het eerste amper twee jaar school gevolgd heeft in hun herkomstland en zij hun werkelijke schoolopleiding dus pas in België begonnen zijn, en dit sinds reeds vier jaar en zonder onderbreking. Volgens verwerende partij verantwoorden de culturele en democratische verworvenheden van verzoekers, hun volwaardige deelname aan de Belgische maatschappij, hun inburgering en opleiding Nederlandse taal, het werkaanbod voor verzoeker, de uiterst geslaagde integratie in België en hun positieve ingesteldheid een indiening van hun aanvraag in België niet, zonder echter voor deze stelling enige reden op te geven. Hierdoor blijven verzoekers in het ongewisse omtrent de reden waarom de hierboven vermelde elementen niet voldeden aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de motivatieplicht. De schoolopleiding vormt nochtans wel een uitzonderlijke omstandigheid (R.v.St. 06/03/2001, nr. 93.760, Rev. Dr. Etr., 2001, 217; R.v.St., 30/06/1998, 74.880; R.v.St. 25/05/2005, nr. 114.961). 4 Aldus volgens arrest n° 99.424 dd 03/10/2001: " Considérant que la requérante fait notamment valoir, à titre de circonstances exceptionnelles, comme dans le recours sur lequel a statué l'arrêt n° 98.375 du 20 août 2001, qu'elle devrait interrompre ses études d'infirmières si elle était obligée de retourner dans son pays d'origine pour y introduire, auprès du poste diplomatique belge compétent, une demande d'autorisation de séjour; Considérant que la circonstance que la requérante était au courant du caractère précaire de son séjour en qualité de demandeur d'asile ne suffit pas à écarter le caractère exceptionnel des circonstances dans lesquelles elle se trouve; que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'il n'est pas requis que ces circonstances revêtent un caractère imprévisible, et qu'il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manoeuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement; qu'en l'espèce, quand la requérante a introduit sa demande d'asile, elle pouvait prévoir que l'examen en prendrait un certain temps, et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir mis ce temps à profit pour acquérir une formation professionnelle; ...; qu'il n'apparaît pas que la décision litigieuse procède d'un examen adéquat des faits invoqués à cet égard par la requérante; que l'indication qu'elle

aurait pu bénéficier de la période du 15 juillet au 15 septembre pour retourner au XXX lever l'autorisation requise, est dépourvue de pertinence dans une décision notifiée le 24 septembre 2001, qui statue sur une demande introduite le 7 juillet 1999; que le moyen est sérieux;..., que ces études avaient été engagées avant l'introduction de la demande de «régularisation» et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir entamé ses études à une période où elle était en séjour régulier en qualité de candidate réfugiée; Considérant que l'exécution immédiate de l'acte attaqué aurait pour effet d'obliger la demanderesse à quitter le territoire avant la fin de l'année académique en cours; qu'une telle situation lui causerait un préjudice grave difficilement réparable; " Eveneens volgens arrest n° 103.146 dd 04/02/2002: " Considérant que les "circonstances exceptionnelles" visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, auquel renvoie l'article 58, alinéa 3, de la même loi pour les étrangers qui font des études en Belgique, sont toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'à cet égard, l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des "situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité"; qu'il échet à ce propos d'observer que la notion de "circonstances exceptionnelles" a, ces dernières années, d'une part perdu en certitude, et d'autre part gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes; Considérant qu'en l'espèce, la décision attaquée ne répond pas aux circonstances, invoquées par le demandeur, selon lesquelles il ne pouvait pas retourner dans son pays pour s'y procurer l'autorisation requise, dès lors que cette démarche impliquerait une absence prolongée, ce qui mettrait en péril son cycle académique; que la partie adverse, en se limitant à énoncer que le désir d'entreprendre des études en Belgique et l'accomplissement de diverses formalités en vue de se conformer à la législation en matière de statut étudiant ne dispense pas d'introduire sa demande dans le pays d'origine, laisse incertain le point de savoir si elle considère que la démarche à accomplir au B. ou au XXX peut être réalisée rapidement ou au contraire qu'une absence prolongée permettrait la poursuite normale des études entamées par le demandeur. " 5 In arrest van de Raad van State 144.961 van 25/05/05 in de zaak 156.153/ VII 32.847 wordt gesteld: " 3.1 Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen betogen dat "als buitengewone omstandigheden dient te worden aanvaard het feit dat // het 1ste middelbaar in België heeft aangevangen en daarbij in België in het Nederlands reeds het 2, 3, 4, 5 en 6de studiejaar heeft doorlopen met zeer goede resultaten. Dat // geen andere taal dan het Nederlands kan lezen en schrijven. Dat het onverantwoord zou zijn dit kind haar onderwijs in de Nederlandse taal te laten onderbreken door het te verplichten met haar ouders het land te verlaten". Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarige kind // het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verder zetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is. " Uit de hierboven geciteerde rechtspraak blijkt dat het gedrag van verzoekers hen niet verweten kan worden, vermits het normaal is dat zij hun kinderen in België in één van de landstalen school lieten lopen gedurende meerdere jaren. De Raad van State heeft in het hierboven geciteerde arrest nr. 144.961 van 25/05/2005 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind het onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen. Bijgevolg zou een terugkeer naar Kosovo een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang van minstens vier jaar betekenen voor de twee oudste kinderen van betrokkenen die de taal van hun land van oorsprong niet meer beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen en tevens voor het derde kind, dat dit land zelfs nooit heeft gekend. Een brutale stopzetting van de geslaagde integratie en duurzame bindingen van verzoekers, waarvan zij onbetwistbaar blijk gegeven hebben, zou alleszins voor verzoekers en hun kinderen een onmetelijke schade betekenen, gezien de door hen succesvol gedane moeite. Het spreekt voor zich dat het Kosovaars onderwijssysteem niet kan vergeleken worden en zeker niet gelijkgesteld kan worden met het Belgisch schoolonderwijs. Er kan bezwaarlijk betwist worden dat het voor ouders op zijn minst bijzonder dramatisch is hun kinderen te moeten ontwortelen en hen te

onderwerpen aan een voor hen totaal vreemd schoolonderwijs, waarvan ze de taal niet meer of helemaal niet beheersen en zij vooral door dit gebrek aan taalkennis het onderwijs in Kosovo onmogelijk zouden kunnen volgen. Elke binding met het land van oorsprong is nu immers definitief verbroken. Zij hebben hun leven en toekomst helemaal in België opgebouwd. De plicht tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan ooit op aan het Bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkenen heeft kunnen vaststellen. 6 Wat betreft de in ons land schoolgaande kinderen van verzoekers, stelt DVZ dat dit op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, omdat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder stelt de DVZ dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Verweerder verliest uit het oog dat het buitengewoon karakter ligt in het onbetwistbaar moeilijk te herstellen nadeel voor de schoolgaande kinderen van verzoekers, die de hier gevolgde schoolrichting zullen verliezen, terwijl ze nooit school hebben gevolgd in hun thuisland. Verzoekers leggen in bijlage kopie neer van de schoolattesten van hun drie schoolgaande kinderen van het Stella Marisinstituut (zoon S(...), secundair onderwijs) en van de Vrije Basisschool S(...) te Merksem voor de twee jongere kinderen (zoon H(...), lager onderwijs, en zoontje F(...), kleuterklas). Verweerder merkt op dat het de persoonlijke keuze van verzoekers geweest is om hier precair te verblijven alsook om zich verder te integreren, zodat dit argument bijgevolg niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Zulk voorwendsel kan niet gevolgd worden, en wel integendeel, zoals blijkt uit een verslag gegeven door het Auditoraat van de Raad van State op 30/09/2008 waarvan volgend uittreksel: Het hier vermeld verslag werd uit de e-versie van het verzoek verwijderd omwille van zijn omvang (die het toesturen van het pdfdocument onmogelijk maakt), zodat de tekst van de e-versie op dit punt verschilt met de per post toegestuurde versie. Immers, in geval van terugkeer naar Kosovo, zullen de kinderen de vrucht van hun aantal jaren onderwijs in België enerzijds verliezen en anderzijds de geschreven Kosovaarse taal opnieuw moeten aanleren en op hetzelfde niveau teruggebracht worden met veel jongere kinderen. De door tegenpartij aangehaalde motivatie dienaangaande is dus volledig misplaatst, vermits de behoefte aan gespecialiseerd onderwijs of het volgen van een schooljaar in legaal verblijf geen door artikel 9 bis gestelde vereiste vormt. Bovendien kan – en werd trouwens – de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheid volgens de website vreemdelingenrecht.be, met als titel "Regularisatieaanvraag – Wanneer zijn er buitengewone omstandigheden?" Verzoekers herhalen dat volgens de publieke verklaring van de toenmalige Staatssecretaris families met schoolgaande kinderen in aanmerking komen voor regularisatie als zij minstens 5 jaar ononderbroken in België verblijven en dat de kinderen minstens sinds 2011 in België schoollopen, in kleuter-, of lager onderwijs. Volgens bijkomende informatie in april 2011 gaf Staatssecretaris Wathélet aan dat de Instructies inzake regularisatiecriteria zouden worden blijven toegepast door het Bestuur, en dit binnen het kader van het vertrouwensprincipe (zie Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht 08/04/2011 in vreemdelingenrecht.be). 7 Wat nu de schoolloopbaan van hun kinderen betreft, die sinds 2009 tot nu toe steeds en zonder onderbreking het onderwijs in België volgden, heeft de Raad van State in zijn arrest van 20 juni 2000 geconcludeerd dat een onderbreking hiervan op zich alleen wel als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, des te meer daar de kinderen in geval van terugkeer geconfronteerd zullen worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, die ze niet beheersen. Zie aldus de volgende rechtspraak gewezen door de Raad van State (CE n° 88.076, 20/06/00, RDE, 2000, n° 109, 282-286 ; CE, n° 74.880, 30/06/98). Aldus werd zowel de materiële als de formele motivatieplicht miskend. Huidig verzoek strekt zich eveneens uit tot de Bijlagen 13, die bij toepassing van het rechtsprincipe "accessorium sequitur principale" (de bijzaak volgt de hoofdzaak) dienen vernietigd te worden als zijnde het gevolg van de eerste beide beslissingen en aldus een gelijkaardige schending uitmaken van de aangehaalde middelen. Het behoud van deze Bijlagen 13 is onverenigbaar met de annulatie van een onontvankelijkheidsbeslissing waardoor verzoekers het land niet zullen mogen verlaten, op straffe van doelloosheid van hun aanvraag, in afwachting van het nemen van een nieuwe, vervangende beslissing door tegenpartij. In dit verband wijzen verzoekers naar de website van de RVV die zijn rechtspraak verduidelijkte in twee in de algemene vergadering van 23/10/2013 gewezen arresten, nr. 112.576 en 112.609, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten dient geannuleerd te worden na annulatie van de hoofdbeslissing waaraan het gekoppeld is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing

te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4. In eerste instantie stellen de verzoekende partijen dat het zo goed als zeker is, gelet op de door hun overgelegde stukken, dat de verzoeker in geval van regularisatie onmiddellijk aan de slag zal kunnen geraken.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Het feit dat (...) dat de heer G(...) N(...) van zodra hij over de nodige papieren beschikt aan het werk zou kunnen gaan {zie werkbeploofte dd. 15.07.2012 van de heer E.D(...)} (...), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”

Met hun betoog weerleggen de verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissing betreffende de werkbeploofte niet.

2.5. De verzoekende partijen verwijzen vervolgens op hun uitzonderlijke integratie, waarbij zij vooral verwijzen naar hun schoollopende kinderen. Zij stellen dat de bestreden beslissing dit allemaal afwijst doch geen reden opgeven voor deze stelling.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

“Het feit dat betrokkenen sinds 23 januari 2009 in België verblijven, gewaardeerd worden om hun culturele en democratische verworvenheden alsook om hun volwaardige deelname aan de Belgische maatschappij, een attest van regelmatige deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorleggen, dat de heer G(...) N(...) een attest van inburgering en een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taai RG1 voorlegt, dat de heer G(...) N(...) van zodra hij over de nodige papieren beschikt aan het werk zou kunnen gaan {zie werkbeploofte dd. 15.07.2012 van de heer E.D(...)} en dat getuigenverklaringen worden voorleggen uitgebracht door vrienden en kennissen die blijf geven van hun uiterst geslaagde integratie in België en hun positieve ingesteldheid, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat er geen reden wordt opgegeven. De bestreden beslissing stelt dat de integratie niet verantwoordt waarom hun aanvraag in België wordt ingediend en dat al deze elementen pas aan bod komen in een onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nogmaals op dat een aanvraag op grond van artikel 9bis een dubbel onderzoek inhoudt waarbij ten eerste wordt gekeken naar de ontvankelijkheid van de aanvraag en vervolgens pas naar de gegrondheid van de aanvraag zijnde of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In casu betreft het een onontvankelijkheidsbeslissing waarbij de vreemdeling dient aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

De verzoekende partijen vervolgen hun betoog door te stellen dat de schoolopleiding van de kinderen wel een buitengewone omstandigheid vormt, waarbij zij verwijzen naar enkele oudere arresten van de

Raad van State. Zij vervolgen hun betoog met te stellen dat de stopzetting van hun geslaagde integratie een onmetelijke schade zou berokkenen en voor de kinderen een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang zou betekenen zeker nu zij de taal van hun land van oorsprong niet meer beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen. In diezelfde zin stellen zij dat het Kosovaarse onderwijssysteem niet kan worden vergeleken en niet kan worden gelijkgesteld met het Belgische schoolonderwijs.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, waar zij scholing in hun moedertaal kunnen volgen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.”

De verzoekende partijen stellen dat uit het oog wordt verloren dat het buitengewone karakter ligt in het verlies voor de schoolgaande kinderen in België en de moeilijkheden die ze zullen ondervinden in hun land van herkomst waar ze nooit onderwijs hebben gevolgd en waar ze de taal opnieuw zullen moeten leren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nog een vorm van gespecialiseerde infrastructuur behoeven.

Vervolgens dient te worden gesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen welke schade hun kinderen zouden lijden in geval van een terugkeer. Met de beweringen van de verzoekende partij, zijnde dat zij de taal opnieuw dienen te leren, dat zij een disproportionele achteruitgang zullen voelen, dat het Kosovaarse onderwijssysteem niet kan worden vergeleken met het Belgische, maken zij niet aannemelijk dat er onomkeerbare nadelige gevolgen zouden plaatsvinden bij een overgang naar het onderwijs in hun land van herkomst. De verzoekende partijen tonen dit in ieder geval niet concreet aan met enig begin van bewijs. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de verwerende partij die over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad is enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de oudere rechtspraak van de Raad van State kan enkel worden gesteld dat het hier gaat om specifieke gevallen waarbij de scholing van kinderen in bepaalde concrete omstandigheden een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken. De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevinden als de genoemde arresten. Voor zover zij nog naar deze arresten kunnen verwijzen om te stellen dat scholing van kinderen een buitengewone omstandigheid ‘kan’ uitmaken, kan naar supra worden verwezen waar reeds werd gesteld dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt waar zij in casu heeft gemotiveerd dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Louter door het verwijzen naar deze arresten weerleggen zij deze motivering niet. Hetzelfde kan worden gezegd waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar een verslag gegeven door het Auditoraat van de Raad van State.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar de website ‘vreemdelingenrecht.be’ met als titel “Regularisatieaanvraag – Wanneer zijn er buitengewone omstandigheden” kan naar supra worden verwezen gezien de verzoekende partijen niet aantonen zich in diezelfde omstandigheden te bevinden of tonen zij hiermee niet aan dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier tot stand is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen verwijzen naar de instructies opgesteld op 19 juli 2009 door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone*

omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Waar de verzoekende partijen zich dus menen te kunnen beroepen op de criteria van de door hen genoemde instructies, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Gelet op het bovenstaande kan het enig middel, voor zover gegrond tegen de eerste beslissing, niet worden aangenomen.

2.6. De verzoekende partijen verwijzen ten slotte aan het einde van hun verzoekschrift nog naar het adagium “*accessorium sequitur principale*” waarmee zij betogen dat de tweede en derde bestreden beslissing ook dienen te worden vernietigd indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat zij geen belang hebben bij dit middelonderdeel nu het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet kan worden aangenomen en de eerste bestreden beslissing derhalve niet wordt vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC